

Blagdan svetog Antuna Padovanskog - Split

13. lipnja 2020.

Nuncijeva propovijed

Draga braćo i sestre,

slavimo danas blagdan sv. Antuna Padovanskog. On je živio u 13. stoljeću, suvremenik sv. Franje, njegov vjerni sljedbenik i jedan od najvećih sinova sv. Franje sve do dana današnjega. Premda je živio u 13. stoljeću, on je i danas živo prisutan po crkvama, koje su njemu posvećene, po tolikim oltarima i kipovima u našim crkvama.

Ali još više. On je posebno prisutan u srcima i pobožnostima hrvatskog puka. To se očituje u povjerenju s kojim se vjernici njemu utječu u najrazličitijim potrebama, ali i u načinu kako se puk Božji pripravlja za taj njegov blagdan i kako ga slavi. Poznata je priprava kroz 13 utoraka, širom hrvatske. U nekim svetištima u nizu svetih Misa, koje su uvijek dobro posjećene.

Sveti Antun je zaista „*Svetac svega svijeta*“ kako ga rado nazivamo.

Sveti Antun je bio čudotvorac za života, a u nekom smislu je to ostao sve do danas. Sveti Antun je bio i izvanredan propovjednik. U svojim propovijedima puno se služio Svetim Pismom, koje je dobro poznao, duboko proživljavao i uvjerljivo i uspješno prenosio Božjem narodu. Zato ga je Papa Pijo XII. godine 1946. proglasio Naučiteljem Crkve s titulom „*Evandeoski naučitelj*“ - „*Doctor Evangelicus*.“

U svom je propovijedanju inzistirao na dosljednosti između onoga što čovjek govori i onoga što živi. U jednom govoru kaže: „*Propovijed je djelotvorna (...) kada djela govore. Neka riječi prestanu, molim vas, a neka djela govore.*“ A to vrijedi i za slušatelje.

Franjevci konventualci ove godine slave 800. obljetnicu pristupanja svetog Antuna Padovanskog franjevačkom redu. Povodom tog jubileja, papa Franjo je uputio pismo generalnom ministru reda, ocu Carlosu Albertu Trovarelliu, u kojem je, među ostalim, „*izrazio nadu da će ta obljetnica, posebno u franjevcima i vjernicima koji štiju svetog Antuna, razasutima po cijelome svijetu, pobuditi želju za istim svetim nemirom koji je toga sveca vodio po svijetu kako bi riječju i djelom svjedočio Božju ljubav*“.

Za svetog Antuna propovjednik mora slušati glas Duha Svetoga kojega ima u sebi i koji mu sugerira ono što mora reći: „*Blažen, dakle, onaj, tko govori po nadahnuću Duha*“, to jest slušajući nutarnji glas.

Nakon što smo upravo čuli riječi Evanđelja, želimo po primjeru i po zagovoru svetog Antuna Božju poruku dublje razumjeti, nastojati i po njoj svoj život oblikovati.

Želim zajedno s vama proanalizirati odlomak iz današnjeg Evanđelja, rečenicu po rečenicu i sažeto u devet točaka iznijeti Božju poruku.

Prvo: Isus šalje učenike „*dva po dva pred sobom u svaki grad i u svako mjesto kamo je kanio doći*“. Učenici idu prije Isusa, poslani dva po dva. Zašto ih šalje po dvojicu? Njihova vjerodostojnost ovisi o uzajamnoj ljubavi: „*Po ovome će svi znati da ste moji učenici – ako imate ljubavi jedni prema drugima*“ (Iv 13,35). Naše svjedočanstvo redovnica i redovnika, pa i svakog vjernika postaje uvjerljivo tek ako se ljubimo među sobom. Samo tako možemo pripremiti put Gospodinu, i ostvariti ono što Isus očekuje od nas, kad nas šalje „pred sobom“ da mu pripravimo put do čovjeka.

Drugo: „*Žetva je velika, ali radnika malo.*“ Isus dobro zna da je djelo evangelizacije golem posao. Dakle, što učiniti? „*Molite dakle Gospodara žetve!*“ On ne kaže 'proučite strategije uvjeravanja, pohađajte tečaj novinarstva, organizirajte konvencije, idite na radio ili televiziju'. Premda i to danas nije suvišno i isključeno. Ali Gospodin na prvo mjesto stavlja molitvu: 'Molite Gospodara žetve!' I to ne smijemo nikako zanemariti, posebno kad se radi o duhovnim zvanjima, koja su nam toliko potrebna.

Treće: „*Šaljem vas kao janjce među vukove*“. Tko naviješta Evandjelje i svoj život gradi na Evandjelju, često će biti neshvaćen, a katkada čak i progonjen. Čuvajmo se napasti da se i sami u takvim situacijama ne pretvorimo u vukove i postanemo još okrutniji, koristeći se istim oružjem kao i oni koji nas žele ušutkati.

Postoje i ljudi koji, premda potaknuti svetim namjerama i autentičnom ljubavlju prema istini, koriste olovku kao oružje, mikrofon kao pušku, blog na internetu kao bombu i bacaju osude, ispaljuju presude i ekskomunikacije, ponekad čak i protiv Pape! No, Isus od nas traži da budemo hrabri, da se ne damo pokolebati, ali i blagi poput janjeta, da budemo spremni na protivštine, sve do mučeništva. Postoji i mučeništvo svakodnevnog života. Tu se od kršćanina očekuje svjedočanstvo života - mučeništvo strpljivosti. Nestrpljiva osoba, zapravo, brzo postaje netolerantna i tako postaje vuk umjesto da ostane janje.

Četvrto: „*Ništa ne nosite na put, ni štap ni torbu ni sandale.*“ To jest: ne računajte samo na svoje snage ili samo na sredstva koja su vam na dohvatu ruke. Iznad svega, uzdajte se u Providnost. Ovdje smo u središtu duhovnosti svetoga Franje, koji je doslovno prihvatio Isusove riječi: „*Pogledajte ptice nebeske! Ne siju, ne žanju niti sabiru u žitnice, pa ipak ih hrani vaš nebeski Otac. Zar niste vi vrjedniji od njih? (...) I za odijelo što ste zabrinuti? Promotrite poljske ljiljane, kako rastu! Ne muče se niti predu. A kažem vam: ni Salomon se u svojoj slavi ne zaodjenu kao jedan od njih*“ (Matej 6,25-26.28-29). Nebeski Otac ne napušta svoju djecu.

Peto: „*I nikoga putem ne pozdravljajte.*“ Ova se preporuka čini pretjeranom, ali treba imati na umu da pozdravi, u Isusovo vrijeme, nisu bili samo „bok, bok, doviđenja“. Pozdravljanje s nekim bio je obred, zaustavljanje na čaju, raspitivanje o obitelji, o onome što se događa u selu iz kojega netko dolazi i što ga čeka u onom u koje ide. Isus želi reći da je pred njegovim učenicima veliki zadatak naviještanja Evandjelja i da ne smiju gubiti vrijeme uzalud. Žetva je velika, a radnika malo.

Šesto: „*U koju god kuću uđete, prvo recite: 'Mir ovoj kući'.*“ Isusov učenik prije svega donosi mir i naviješta mir: „*Mir kući ovoj.*“ I to čini sa svima: „*u bilo koju kuću uđete.*“ Nema

kuća prijatelja i kuća neprijatelja: u koju god kuću uđete, navijestite mir. Ne diskriminirajte. To je sigurno bio stil svetog Antuna, kao i svakog dobrog franjevca, koji svima želi „mir i dobro“. Ali taj mir treba svatko od nas iz ove svečanosti ponajprije donijeti u vlastitu obitelj.

Sedmo: „A nađe li se ondje jedan čovjek mira, vaš će se mir spustiti i na njega; inače, vratit će se na vas.“ Što to znači? Da se mir ne nameće, nego samo nudi. Tko vas prima, prima vaš mir, i ako je on „sin mira“, vaš će mir sići na njega. Ako vas netko ne primi, ne brinite, vaš trud nije beskoristan, nije izgubljen, jer mir „će se vratiti na vas.“ I vi ste izvršili svoje poslanje. Nemojte mjeriti svoj uspjeh brojem onih koji prihvaćaju vašu poruku. Sjetite se prispodobe o sijaču koji sije sjeme i sjeme ... znamo gdje može pasti, na dobro tlo ili na kamenje, ali sjetva nikada nije beskorisna.

Na kraju dvije vrlo praktične upute:

Osmo: „U toj kući ostanite, jedite i pijte što se kod njih nađe. Ta vrijedan je radnik plaće svoje. Ne prelazite iz kuće u kuću“ (Lk 10,7). Jedite i pijte ono što imaju. To jest: budite zadovoljni onim što vam ponude. Ali znajte da to zaslužujete, „ta vrijedan je radnik plaće svoje.“ Ne idite od kuće do kuće tražeći najbolje, ono što se vama više sviđa. Ostanite s onima koji vas prime, sa sinovima mira.

Deveto, i posljednje: „Jedite što vam se ponudi, i liječite bolesnike koji su u njemu i kazujte im: 'Približilo se kraljevstvo Božje!'.“ Bilo bi zanimljivo razviti ovu zaključnu misao, ali ostavit ćemo je za sljedeći put. Reći ću samo ovo: "jedite ono što stavljaju pred vas", znači inkulturirati se, tj. prilagoditi se navikama, običajima i ukusima onih koji nas primaju. To je prvo što treba učiniti. Zatim je potrebno „liječiti bolesne“, to jest započeti konkretno ljubiti, kao što je rekao sveti Antun, tražeći posljednje, bolesne, osamljene. Ali ih nemojte zaboraviti upozoriti 'Približilo se kraljevstvo Božje!'." Navještaj je najdublji smisao našeg svjedočanstva i on ne smije izostati.

U propovijedi na misi, koju je 20. travnja slavio u Domu Svete Marte, papa Franjo je ispričao kako mu je jednom prilikom jedan sveučilišni student rekao: "Na sveučilištu imam mnogo kolega ateista. Što im moram reći da ih uvjerim?" A Papa mu je odgovorio: "Ništa, dragi, ništa! Posljednje što trebaš učiniti je nešto reći. Počni živjeti, a oni će te, vidjevši tvoje svjedočenje, pitati: 'Zašto tako živiš?'. Vjera se prenosi: ne da se uvjerava, nego da se ponudi blago."

Neka nam u tome sveti Antun, koji je tolike svojim svjedočanstvom i svojim propovijedanjem približio Isusu, bude svima uzor i nadahnuće, ali i čudotvorac kad tražimo njegovu pomoć.